בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 60333-08-20 סוריאנו נ' דרוקר

מספר בקשה: 8

לפני כבוד השופט רונן אילן

המבקש:	**וולטר סוריאנו**
	נגד
המשיב:	**רביב דרוקר**

החלטה

לפני בקשה לתיקון כתב התביעה על דרך של צירוף נתבע נוסף.

תובענה זו עוסקת בכתבה אשר הביא המשיב, ובמסגרתה ידיעות המתייחסות לקשרים שבין המבקש לבין ראש הממשלה דאז, ח"כ בנימין נתניהו. בכתב התביעה, טוען המבקש כי הפרסום שעשה המשיב מהווה עוולה כלפיו, בעיקר בטענה להוצאת לשון הרע ולפגיעה בפרטיות.

בבקשה נשוא החלטה זו עותר המבקש לתיקון כתב התביעה, בעיקר בצירוף נתבע נוסף. לטענת המבקש, תצהיר של אותו נתבע נוסף, אשר צורף לתגובה שהוגשה בתביעה אחרת שמתבררת בין המבקש למשיב, הוא הוא מקור העובדות עליהן התבסס המשיב בכתבה שפרסם.

המבקש מפרט את מערכת יחסיו עם הנתבע הנוסף, עותר לתיקון כתב התביעה כך שיצורף הנתבע הנוסף, וטוען שהתיקון המבוקש יאפשר לחייב גם את הנתבע הנוסף בנזקים שגרם. המשיב מתנגד לבקשה, בעיקר מן הטעם שזו הוגשה באיחור אך גם בטענה שהתיקון המבוקש אך יכביד ויסרבל את בירור התביעה.

במוקד הבקשה איפוא, השאלה אם הבקשה הוגשה באיחור, ואם זו עומדת באמות המידה שנקבעו בדין בכל הנוגע לתיקון כתבי טענות.

בירור הבקשה ייעשה על פי תקנות סדר הדין האזרחי, תשע"ט-2018 (**"התקנות החדשות"**), ובאלו ההוראה שלפיה ניתן להכריע בבקשה על יסוד בקשה ותגובה (סעיף 50 (4) בתקנות החדשות).

הרקע לבקשה

1. בתיק זה מתבררת תובענה אשר הגיש המבקש נגד המשיב, ובמסגרתה עתירה לחיוב המשיב בתשלום פיצויים בסך של 200,000 ₪.
   מהות התביעה, כפי שהוא מוצגת בכותרתה, הינה: "נזיקית, לשון הרע, הגנת בפרטיות".
2. וזה, בתמצית, הרקע הרלוונטי לבירור הבקשה:
   א. במהלך פברואר 2018, הגיש המבקש תביעה נגד המשיב (ת.א. 43260-02-18) ובה עתר לחיוב המשיב בפיצוי בסך של 500,000 ₪ ובהתבסס על טענות להוצאת לשון הרע (להלן: **"התביעה הראשונה"**).
   ב. במסגרת התביעה הראשונה, טוען המבקש כי במהלך ראיון עם המשיב בתכנית רדיו ביום 11.2.18, התבטא המשיב באופן המייחס למבקש קשר לפעילות פסולה של איסוף מידע והתחקות אחר חוקרים ממשטרת ישראל.

פרסום זה הציג את המבקש, כך נטען, כמי שהוא לא פחות מ"איש צללים" של ח"כ בנימין נתניהו (ראש הממשלה דאז), ואשר נשלח מטעמו לעקוב אחר שוטרים במחלקת החקירות של משטרת ישראל.

פרסום זה, אף כך נטען בתביעה הראשונה, מהווה הוצאת לשון הרע ובגינו יש לחייב בפיצוי המבקש על נזקיו, ולחילופין בפיצוי ללא הוכחת נזק.

ג. בכתב ההגנה אשר הוגש בגין התביעה הראשונה, כופר המשיב בטענות המועלות כנגדו וטוען שאין בסיס לתביעה.

כך, בין היתר, טוען המשיב כי הדברים שאמר באותה תכנית רדיו אינם מהווים כלל הוצאת לשון הרע, שכן הוא חזר על דברים שפורסמו עוד קודם לכן בכל הנוגע לחשדות המיוחסים למבקש, ובאשר הסתכלות כוללת על חילופי הדברים באותו ראיון עימו מלמדת שהוא בכלל שלל את הקשר של המבקש לאותה פעולה פסולה.

ואפילו ימצא שהיו בדברי המשיב כאלו המהווים לשון הרע כלפי המבקש, טוען המשיב שעומדות לו טענות הגנה ובאלו הגנת "אמת דיברתי" והגנת תום הלב, באשר הדברים שאמר מבטאים הבאת מידע חיוני לידיעת הציבור ובכלל אין הם אלא הבעת דעה.

ד. רק להשלמת הרקע, אף שאין בכך רלוונטיות לתובענה זו ולבקשה נשוא החלטה זו, יצוין כי ביום 15.5.19 הגיש המבקש תובענה נוספת (ת.א. 32058-05-19; להלן: "**התביעה השנייה**"), בטענה להוצאת לשון הרע.

התביעה השנייה הוגשה נגד המשיב ונגד האתר המכונה "העין השביעית" ואח', ובמוקדה דיווח על אודות התביעה הראשונה שפורסם באתר. בתביעה השנייה טוען המבקש כי פרסומים שנעשו באתר "העין השביעית" בקשר עם התביעה הראשונה כללו דברים המהווים לשון הרע כלפיו ואין עליהם תחולה להגנות הקבועות בדין.

ה. ביום 14.5.19 הגיש המבקש במסגרת התביעה הראשונה "בקשה למחיקת סעיפים מכתב ההגנה". בבקשה זו הצביע המבקש על 6 סעיפים שונים בכתב ההגנה שהוגש מטעמו של המשיב, וטען שסעיפים אלו אינם רלוונטיים למחלוקות העומדות להכרעה ולא נועדו אלא לפגוע במבקש, שלכן דינם להימחק.

תגובת המשיב לבקשה זו הוגשה ביום 10.7.19, ובמסגרתה טען המשיב שיש לדחות את הבקשה. בתמצית, לפי טענת המשיב בתגובתו, כל הסעיפים מכתב ההגנה עליהם מלין המבקש, כוללים התייחסות ענייניות לטענות שבמחלוקת, ובאלו המחלוקות לעניין אופי פעילותו העסקית של המבקש והחברה שבבעלותו, והיקף קשריו עם ח"כ נתניהו.

בהמשך, בהחלטה שניתנה בדיון שהתקיים ביום 15.1.20, נדחתה בקשה זו למחיקת סעיפים מכתב ההגנה.

ו. לתגובת המשיב מיום 10.7.19 צורף מסמך – תצהיר של אדם בשם מר דורון סטמפלר (להלן ובהתאמה: "**התצהיר**" וכן "**סטמפלר**").

באותו תצהיר, מתאר סטמפלר פגישות שקיים (לטענתו) עם המבקש במהלך 2006 ועל רקע אפשרות לשיתוף פעולה עסקי בקשר עם אבטחת מתקנים ונכסים של חברה ממקסיקו. פגישות בהן נכחו גם אנשים נוספים. במהלך אותן פגישות, מוסיף וטוען סטמפלר בתצהיר, טען בפניו המבקש לקשר שיש לו עם ח"כ נתניהו (אשר בסמוך לאותם מועדים כהן כשר האוצר), ואף לשותפות עסקית ביניהם. קשרים אלו אף אפשרו למבקש לקדם פעילויות עסקיות שונות. הכל, כאמור, טענות סטמפלר בתצהיר.

ז. בו ביום, 10.7.19, במהדורת החדשות של "ערוץ 13" בשעה 20:00, הובאה על ידי המשיב כתבה, הכוללת התייחסות נרחבת לתצהיר, למבקש ולקשריו עם ח"כ נתניהו (אז, כאמור, ראש הממשלה) (להלן: "**הכתבה**").

במסגרת הכתבה, הביא המשיב ציטוטים נרחבים מהתצהיר, והוסיף פירוט על עסקאות נוספות וכספים שהועברו בגין פרויקט במקסיקו לעו"ד יצחק מולכו. לצד פרטים אלו, אף הוצגו בכתבה תמונות של המבקש הלקוחות מדרכוניו (הישראלי והארגנטינאי) וכן "מכתב כוונות" מיום 16.1.03.

אותה הכתבה היא הפרסום העומד במוקד תביעה זו – התביעה השלישית שמגיש המבקש נגד המשיב בטענה להוצאת לשון הרע.

ח. לפי טענות המבקש בכתב התביעה, פרסום הכתבה מהווה, בראש ובראשונה, הוצאת לשון הרע כלפיו, באשר הפרסום שנעשה הביא פרטים שאינם אמת ונועדו אך ורק להשחרת פניו. כמי שהפרסום שנעשה מציגו כמעורב במעשי שחיתות שלטונית - ניצול קשרים אישיים ועסקיים לקידום עסקאות וגריפת רווחים.

עוד טוען המבקש כי פרסום הכתבה פגע בפרטיותו. כך בפרסום 2 תמונות המבקש מדרכוניו (להלן: "**התמונות**"), פרסום שבנוסף לפגיעה בפרטיות אף מהווה עבירה על חוק הדרכונים, תשי"ב-1952. כך גם בפרסום מסמכים שהוצגו בכתבה (מכתב הכוונות מ- 2003 ושני מסמכים נוספים מ- 2007; להלן: "**המסמכים**"). מסמכים אלו, טוען המבקש, לא נועדו לפרסום ולכן פרסומם מהווה פגיעה בפרטיותו.

פרסום הכתבה אף מהווה, אליבא המבקש, הפרת תקנון האתיקה של מועצת העיתונות. המשיב, כך טוען המבקש, פעל בניגוד לתקנון האתיקה החל עליו באשר הביא לפרסום דברים שאינם אמת, כשהוא עצמו בניגוד עניינים ברור נוכח ההליך המשפטי שבין הצדדים.

על יסוד הטענות להוצאת לשון הרע ופגיעה בפרטיות, עותר המבקש בכתב התביעה לחיוב המשיב בפיצוי בסך 200,000 ₪ ולצו האוסר על המשיב עשיית כל שימוש בתמונות המבקש ובמסמכים שהוצגו בכתבה.

ט. כתב התביעה הוגש ביום 30.8.20 וכתב ההגנה הוגש ביום 29.11.20.

בתמצית, לטענת המשיב בכתב ההגנה, מאחר והדיווח בכתבה עסק רובו ככולו בתצהיר אשר הוגש במסגרת התביעה הראשונה, הרי עומדת לו ההגנה המוחלטת הקבועה בסעיף 13 בחוק איסור לשון הרע, תשכ"ה-1965 (להלן: "**חוק איסור לשון הרע**"). ההגנה הנתונה לפרסום אשר מהווה דיווח נכון והוגן ובקשר להליך משפטי.

עוד טוען המשיב שממילא אין בדברים שנאמרו בכתבה משום "לשון הרע" ואף המבקש, בכתב התביעה, עושה שימוש בביטוי הכוללני "שחיתות שלטונית" בלי כל ניסיון להבהיר מה בדברים שנאמרו בכתבה בכלל מבטא ייחוס כאלו מעשים למבקש. וככל שימצא בדברים שפורסמו משום לשון הרע, טוען המשיב להגנה שעומדת לו באשר הדברים שפורסמו היו אמת ובאשר הפרסום נעשה בתום לב.

המשיב מבקש לדחות את הטענות הנוספות לפגיעה בפרטיות המבקש. המשיב טוען שהמסמכים עליהם דווח בכתבה צורפו כנספחים לכתב ההגנה בתביעה הראשונה ושבכלל לא ברור כיצד ההתייחסות אליהם פוגעת בפרטיות המבקש. באשר לתמונות המבקש, טוען המשיב שאין יסוד לטענה שפרסום תמונות דרכון מהווה פגיעה בפרטיות מה גם שניתן בנקל לאתר תמונות של המבקש במרשתת.

תביעה זו, שלישית במספר כאמור, מהווה אליבא המשיב לא יותר מחוליה נוספת במסכת של תביעות השתקה שהגיש נגדו המבקש, בניסיון לחסום כל פרסום מידע אודותיו.

<u>הבקשה לתיקון כתב התביעה</u>

3. בבקשה נשוא החלטה זו עותר המבקש לתיקון כתב התביעה, בעיקר על דרך של צירוף סטמפלר כנתבע נוסף ופירוט של הטענות נגדו.

לטענת המבקש, לפני כ- 15 שנה (במהלך 2006) נכרתה עסקה (להלן: "**העסקה**") בין חברה בה כהן המבקש כמנכ"ל (חברה בשם "Universe security group limited") לבין חברה באמצעותה פעל סטמפלר (חברה בשם י.ט.ס. מערכות בע"מ), למתן שירותים של סקרי אבטחה והתקנת מערכות שונות. במהלך ההתקשרות באותה עסקה, חתם סטמפלר על הסכם סודיות בלתי מוגבל בזמן (להלן: "**הסכם הסודיות**").

במהלך המגעים בקשר עם העסקה, הגיעו המסמכים לידי סטמפלר וכך גם נמסרו לו התמונות, כחלק מצילומי דרכון של המבקש (דרכון ישראלי ודרכון ארגנטינאי). סטמפלר, כך טוען המבקש, התחייב לא להותיר ברשותו מסמכים בקשר עם העסקה וודאי שהתחייב לשמור על סודיות לפי הסכם הסודיות. ובכל זאת, ממשיך וטוען המבקש, הפר סטמפלר את התחייבותו בהסכם הסודיות באשר מסר למשיב את המסמכים והתמונות, בהם עשה המשיב שימוש בכתבה.

מסירת המסמכים והתמונות למשיב על ידי סטמפלר מהווה, לשיטת המבקש, פגיעה בפרטיותו והפרת הסכם הסודיות. לא זו בלבד שסטמפלר התחייב להשמיד את המסמכים והתמונות שנמסרו לו בביצוע העסקה, ודאי שהתחייב להימנע ממסירתם לצדדי ג' דוגמת המשיב.

ממשיך וטוען המבקש כי סטמפלר והמשיב יחדיו משולים "למי שגנב דבר" מהמבקש, כאשר העברת המסמכים והתמונות מסטמפלר למשיב מקיימת את יסודות עבירת "קבלת נכסים שהושגו בעוון" ואף "קבלת דבר בתחבולה" לפי דיני העונשין.

ולבסוף, טוען המבקש כי כיוון שפרסום הדברים בכתבה מהווה עוולה של הוצאת לשון הרע כלפיו על ידי המשיב, ממילא שאת אותה העוולה יש לייחס לסטמפלר, אשר הביא את הדברים בתצהיר ומסר אותם למשיב.

אשר לעיתוי הגשת הבקשה, טוען המבקש כי רק בדיון שהתקיים ביום 17.3.21 במסגרת התביעה הראשונה התברר שאין כוונה לזמן את סטמפלר לעדות מטעמו של המשיב וכך גם נקבע שהתצהיר לא יהווה חלק מחומר הראיות בתיק. כאשר כך התברר, טוען המבקש, נפתחה הדרך לצירופו של סטמפלר כנתבע ומכאן בקשה זו.

4. המשיב מתנגד לבקשה.

לטענת המשיב, הבקשה הוגשה בשיהוי ניכר ודי בכך כדי להביא לדחייתה. כיוון שכתב הטענות האחרון בתביעה זו הוגש ביום 13.1.21 שומה היה על המבקש לעתור לתיקון כתב התביעה בתוך 60 יום ממועד זה, ובקשה זו שהוגשה ביום 10.5.21 הוגשה באיחור ניכר.

לגופה של הבקשה, טוען המשיב כי מדובר, למעשה, בניסיון להוסיף לתובענה עילות תביעה חדשות, אשר ירחיבו את יריעת המחלוקת ויסרבלו את בירור התביעה.

<u>דיון</u>

5. במוקד הבקשה עתירת המבקש (התובע) לצירוף סטמפלר כנתבע נוסף, ותיקון כתב התביעה לצורך זה, אך לצד העתירה לצירוף סטמפלר כנתבע נוסף גם טענות נוספות כלפי המשיב.

המבקש איננו מצרף את נוסח אותו כתב תביעה מתוקן שהוא מבקש להגיש, אך עיון בבקשה מראה שאף שרובה עוסק במערכת היחסים שבין המבקש לסטמפלר, והטענה למעורבות סטמפלר בפרסום הכתבה, יש בה גם עתירה להוספת טענה כלפי המשיב, הטענה לעבירות של המשיב (בצוותא עם סטמפלר) על דיני העונשין (סעיפים 34 – 35 בבקשה).

כך עותר המבקש להגשת כתב תביעה מתוקן אשר יכלול הן את צירוף סטמפלר כנתבע והן את תיקון הטענות ביחס למשיב.

המשיב, בהתנגדותו לבקשה, איננו מבקש לברר כעת את טענות המבקש כלפיו (אף שהוא שב וטוען שמדובר בתביעת השתקה ובניסיון להתישו), אך מתמקד בהשלכות שיהיו לקבלת הבקשה על המשך בירור התביעה, ומכאן גם התנגדותו לבקשה.

6. כיוון שהמשיב מתנגד לבקשה וטוען שהיעתרות לה תסבך ותסרבל את בירור התביעה נגדו, מעלה המשיב טענה מקדמית לדחיית הבקשה. הטענה שהבקשה הוגשה באיחור ודי בכך כדי לסלקה על הסף.

א. לפי תקנה 49 (ב) בתקנות החדשות, בקשה לצירוף צד להליך יש להגיש "**לא יאוחר משישים ימים ממועד הגשת כתב הטענות האחרון**".

הוראה זו הינה בין אותן הוראות לגביהן נקבעה התחולה גם על הליכים שנקבעה לגביהם ישיבת קדם-משפט במועד המאוחר בשישים ימים מיום התחילה (תקנה 180 (ג) בתקנות החדשות). כיוון שיום התחילה של התקנות החדשות הינו 1.1.21, וקדם-המשפט התקיים ביום 17.3.21, כי אז חלה ההוראה גם על תובענה זו.

כיוון שכתב התשובה בתיק זה הוגש ביום 13.1.21, כי אז חלפו אותם 60 יום ביום 13.3.21 ובקשה זו הוגשה באיחור, ביום 10.5.21.

ב. לטענת המבקש, עיתוי הגשת הבקשה נובע מישיבת קדם המשפט שהתקיימה בתביעה הראשונה ביום 17.3.21, שרק במסגרתה התברר שאין בכוונת המשיב לזמן את סטמפלר לעדות והתצהיר לא יהווה חלק מחומר הראיות. טענה זו איננה ברורה.
אם סבר המבקש שנסיבות העניין, אותה החלטה בקשר עם התביעה הראשונה, מצדיקות מתן אפשרות להגשת הבקשה בתיק זה, שומה היה עליו לעתור להארכת המועד לעשות כן.
האפשרות להארכת מועדים מוסדרת כיום בתקנה 176 (ב) בתקנות החדשות, המורה כך:

> **נקבע בתקנות אלה או בכל חיקוק זמן לעשיית דבר או להימנע מעשיית דבר או מדד להיקף כתב טענות, יחול האמור כל עוד בית המשפט לא הורה אחרת מטעמים מיוחדים.**

כך, בדומה להסדר שהיה בתוקף טרם תחולת התקנות החדשות, כאשר מבקש בעל דין הארכתו של מועד שנקבע בחיקוק, שומה עליו להצביע על "טעמים מיוחדים" המצדיקים זאת.

ג. החלתן של התקנות החדשות לוותה בעיגון עקרונות יסוד, אשר אפילו עמדו ביסוד המשפט האזרחי מאז ומתמיד, קבלו כעת הדגשה מיוחדת. כך חשיבותה של ההכרעה בהליך בתוך זמן סביר והצגת האינטרס הציבורי בקיומו של "**דיון משפטי צודק, מהיר ויעיל**" (תקנה 5 בתקנות החדשות). דווקא נוכח הוראות אלו, לא ניתן לקבל מצב בו בעל דין מתעלם לחלוטין מהמועדים שנקבעו בתקנות החדשות, משל היו כלא היו.
ועובדה היא, שהמבקש התעלם מהמועדים שנקבעו בתקנות החדשות, הגיש הבקשה באיחור של כחדשיים, ולא תמך את הבקשה בבקשה להארכת המועד.

ד. זאת ועוד, אפילו טען המבקש לקיומם של "טעמים מיוחדים" להארכת המועד להגשת בקשה זו לצירוף נתבע, לא ברור כיצד אלו שהוא מציין מבססים כאלו.
המבקש טוען כי נמנעה ממנו האפשרות לצרף את סטמפלר כנתבע באשר סבר שהינו, סטמפלר, עד תביעה בתביעה הראשונה (סעיף 50 בבקשה), אלא שלא ניתן להבין מה לאפשרות זו ולטענות נשוא הבקשה. הרי עצם קיומה של התביעה הראשונה לא עצר בידי המבקש מהגשת תביעה זו נגד המשיב, הנתבע בתביעה הראשונה, כך שלא ברור מה ולאפשרות עדות סטמפלר בתביעה הראשונה ולהגשת תביעה נגדו בכלל, או עתירה לצירופו. לא ברור, גם לא מוסבר בבקשה, כיצד הגשת תביעה שכזו עלולה הייתה להתפרש כ"הטרדת עד" (כאמור בפתיח הבקשה). הרי הטענות עליהן מתבססת בקשה זו, הטענות כלפי סטמפלר, נטענות בגין התצהיר שהוגש עוד ביום 10.7.19.

ה. אם כך, בקשה זו הוגשה באיחור ביחס למועדים הקבועים בתקנות החדשות, בלי בקשה להארכת מועד ובלי טעמים מיוחדים שיצדיקו הארכת מועד. קבלת הבקשה משמעותה, בהכרח, דחייה ממושכת בבירור תובענה זו נוכח הצורך להתחיל מחדש את ההליך כלפי נתבע נוסף ומכאן שבסתירה לאינטרס הציבורי בהשלמה מהירה ויעילה של בירור תביעות. די בכך כדי לדחות את הבקשה.

7. אף שדין הבקשה להידחות נוכח האיחור בהגשתה, למעלה מהצורך, יובהר שממילא דינה של הבקשה היה להידחות אפילו הוגשה במועדים הקבועים בתקנות.

א. האפשרות לתיקון כתב תביעה, לרבות על דרך של צירוף נתבע, מוסדרת בתקנה 46 בתקנות החדשות, אשר מורה כך:

> **בית המשפט רשאי בכל עת להורות כי יתוקן כל עניין בכתב טענות או כי יצורף בעל דין או יימחק שמו של בעל דין מכתב התביעה, לשם קיומו של הליך שיפוטי ראוי והוגן, תוך התחשבות, בין השאר, בהתנהלותו של מבקש התיקון, השלב הדיוני שבו מוגשת הבקשה, והמטרה שהתיקון המבוקש צפוי להשיג.**

הוראה זו מחליפה את ההוראה שחלה לפי התקנות הקודמות (תקנה 92 בתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד-1984; להלן: "**התקנות הקודמות**"), ברם למרות השינוי הלשוני, התוויית השיקולים בבחינתה של בקשה לתיקון כתב תביעה במסגרת תקנה 46 בתקנות החדשות (התנהלות מבקש התיקון, שלב הגשת הבקשה ומטרת התיקון המבוקש) מלמדת על היעדר כוונה לשנות מן הדין הנוהג בקשר עם תיקון כתבי טענות (ע"א 5316/20 רמתיים צופים אגודה הדדית בע"מ נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] 4.4.21, פסקה 15).

ב. לפיכך, בהתאם להלכות שנקבעו ביחס לתקנות הקודמות, אף במסגרת התקנות החדשות הגישה העקרונית בבחינת בקשה לתיקון כתבי טענות הינה גישה ליברלית, כאשר בבירור בקשה לתיקון כתבי טענות יש לאזן בין אינטרס מבקש התיקון להעלאת טענה אמתית אל מול אינטרס המשיב שיריעת הדיון לא תורחב שלא לצורך; יש ליתן משקל גם לאינטרס הציבור ביעילות הליכים; ויש לבחון את השלב הדיוני בו מוגשת הבקשה, האם נהג המבקש בשיהוי בהגשת בקשת התיקון, והאם היעתרות לבקשה תגרום להכבדה והארכת ההליך וסרבולו (רע"א 3162/14 גזונטהייט נ' איזנברג [פורסם בנבו] 12.10.14, פסקה 5).

ג. שילובו של "מבחן היעילות", כאחד המבחנים בבקשה לתיקון כתב תביעה על דרך של צירוף נתבע, מתיישב עם כללי היסוד בשאלת צירוף נתבע, שכך מורה תקנה 26 (א) בתקנות החדשות:

> **מותר לצרף בכתב תביעה אחד, כתובע או כנתבע, כל אדם הדרוש לצורך הכרעה ביעילות ובשלמות בתובענה, ובלבד שהתובענה מעוררת שאלה עובדתית או משפטית משותפת לכל בעלי הדין.**

אותו המבחן חל גם לפי הפסיקה ביחס לתקנות הקודמות.

בשאיפה לבחור בדרך היעילה ביותר לבירור כלל המחלוקות נקבע כי די בזהות השאלות שבמחלוקת, בין עובדתית ובין משפטית, שבגינה נוח לדון בפרשה בעת ובעונה אחת, כדי להכשיר צירוף נתבע (ע"א 4601/02 ראדא תעשיות אלקטרוניות בע"מ נ' Bodstray Company Ltd., פ"ד נח (2) 465, 473).

עם זאת, הודגש כי ביישום "מבחן היעילות" נעשית הבחינה ביחס לפלוגתאות בתביעה שהוגשה. לא ביחס לפלוגתאות בתביעה שטרם הוגשה והתובע יכול היה להגיש או מבקש להגיש. ביישום מבחן זה נבחנות הפלוגתאות והעילות שבחר התובע להעלות בכתב התביעה שהגיש ואלו הן הפלוגתאות שיש להכריע בהן "ביעילות ובשלמות", להבדיל מאותן פלוגתאות שהוא מבקש לברר בתביעה עתידית (ע"א 83/64 גראטש נ' אטיה, פ"ד יח (4) 132, 134 ; רע"א 2228/15 ג'י.טי.אס. פאוור סולושנס לימיטד נ' נתיבים דרום בע"מ [פורסם בנבו], 9.7.15, פסקה 23).

ד. נוכח זאת, כאשר המבקש עותר לתיקון כתב התביעה, בעיקר בצירוף נתבע אך גם בהוספת טענות כלפי המשיב, ולמרות הגישה העקרונית המתייחסת לבקשה שכזו בליברליות, על המבקש להראות כי התיקון המבוקש אכן יביא לייעול בבירור המחלוקות העולות מהתביעה שכבר הוגשה, שאם לא כן, אם התיקון לא מביא לייעול בבירור המחלוקות אלא דווקא לסרבול והכבדה בבירור התביעה, כי אז תידחה הבקשה.

ה. כאמור, בטבורה של התביעה שהגיש המבקש נגד המשיב בתיק זה, עומדת הטענה כי פרסום הכתבה מהווה הוצאת לשון הרע כלפי המבקש.

בכתב התביעה סקירה נרחבת של הכתבה (סעיפים 40 – 48 בכתב התביעה), בשילוב ציטוטים מהדברים שאמר המשיב ואלו מהם שמהווים ציטוט מהתצהיר. על יסוד תשתית עובדתית זו, אותה הכתבה, טוען המבקש בכתב התביעה שהוצג כמי שמעורב במעשי "שחיתות שלטונית", ומכאן התקיימות יסודות עוולת "לשון הרע". המבקש ממשיך ומביא בכתב התביעה את גרסתו באשר למערכת יחסיו עם ח"כ נתניהו ועל זו מבסס את הטענה שתוכן הפרסום, בכתבה ובתצהיר, חסר כל בסיס ואף "שקרי" (סעיף 51 בכתב התביעה).

לצד הטענות להוצאת לשון הרע כלפיו, טוען המבקש בכתב התביעה לפגיעה בפרטיותו. הטענה לפגיעה בפרטיות המבקש מתבססת על 2 תמונות פספורט של המבקש, אשר הוצגו ברקע דברי המשיב בכתבה וכן על 3 מסמכים שהוצגו באותה הכתבה. אף שהמבקש מלין על הצגת המסמכים, חלקם צורף לכתב ההגנה בתביעה הראשונה, נראה שעיקר הטענות בחלק זה של כתב התביעה עוסק בתמונות המבקש. לטענת המבקש, קבל המשיב לידיו את התמונות ממקור לא ידוע אך בדרך לא חוקית, והשימוש שנעשה בהן פוגע בפרטיותו של המבקש ומבטא הפרה של חוק הדרכונים, תשי"ב-1952.

ו. עיון בבקשה זו לתיקון כתב התביעה, מלמד על היפוך היוצרות. על הבאת הטענה לעניין התמונות שפורסמו למרכז הבמה.

בכל הנוגע לטענה בדבר הוצאת לשון הרע בפרסום הכתבה, טוען המבקש כי הבאת הדברים בתצהיר מהווה הוצאת לשון הרע, וכך גם העברתו למשיב מטילה על סטמפלר את האחריות לאותו פרסום שעשה המשיב, על בסיס סעיף 11 בחוק איסור לשון הרע (סעיפים 40 – 48 בבקשה).

כך ביחס לטענה בדבר הוצאת לשון הרע. לא כך ביחס לטענה לפגיעה בפרטיות.

חלקה העיקרי של הבקשה, וכך גם עיקר התיקון המתבקש בצירופו של סטמפלר כנתבע נוסף, עוסק בתמונות שהוצגו במסגרת הכתבה. 2 תמונות הפספורט של המבקש. בכל הנוגע לתמונות אלו, פורש המבקש בבקשה את מכלול מערכת יחסיו עם סטמפלר.

כך טוען המבקש לקשר העסקי שהיה לו עם סטמפלר, קשר הכולל חתימת התחייבות לשמירה על סודיות, ואשר במסגרתו גם הועברו לסטמפלר צילומי דרכון של המבקש. המבקש מוסיף וטוען כי סטמפלר הוא הוא זה שהעביר את התמונות למשיב (טענה אותה מכחיש סטמפלר – כך נטען בבקשה), וטוען שבכך לא זו בלבד שסטפלר פגע בפרטיותו, אלא שסטפלר הפר את הסכם הסודיות עליו חתם במהלך מגעיו עם המבקש. המבקש איננו מסתפק בטענה זו להפרת הסכם הסודיות מצד סטמפלר, אלא מביא גרסה מפורטת של הקשר שהיה לו עצמו, או לאלו מטעמו, עם סטמפלר באותה התקשרות עסקית ביניהם בשנת 2006 ואפילו מצרף חילופי הודעות דאר אלקטרוני להמחשת אותם קשרים עסקיים (נספח 4 לבקשה).

כך, למשל, טוען המבקש כי סטמפלר הפר התחייבות "להשמיד את העתקי דרכוניו" של המבקש (סעיף 31 של הבקשה), כי סטמפלר פעל מתוך "הפרת הסכם שמירת הסודיות עליו הוא חתם מול החברה" (סעיף 32 של הבקשה), ואף כי סטמפלר "משול למי שגנב דבר" מהמבקש על פי הוראות חוק העונשין, תשל"ז-1977 (סעיף 33 של הבקשה).

ומשמע, היריעה שמבקש המבקש לפרוש לו תתקבל עתירתו לצירוף סטמפלר כנתבע נוסף רחבה עשרות מונים מזו הקיימת בתביעה כמות שהוגשה.

ז. המבקש טוען כי התביעה שהוא מבקש לברר נגד סטמפלר איננה על יסוד הטענה להפרת הסכם הסודיות מצד סטמפלר, אלא על יסוד הפרת דיני הגנת הפרטיות (סעיף 19 של הבקשה), אך בה בעת, כאמור, מביא בהרחבה טענות שדווקא מיועדות לבסס הטענה להפרת התחייבויות סטמפלר כלפיו. משמעות הדברים ברורה. הצירוף המבוקש של סטמפלר יביא בהכרח להרחבה משמעותית של יריעת המחלוקות העומדות להכרעה. להרחבת היריעה אל מעבר לטענות לפגיעה בפרטיות בגין הצגת התמונות, לבירור מערכת היחסים העסקית של המבקש וסמפלר, התחייבויות סטמפלר במסגרתה והמידע שהועבר לו. התיקון המבוקש איפוא, יביא בהכרח לסירבול בירור הטענות כלפי המשיב.

ח. ועוד. אם עסקינן באותו "מבחן יעילות", השאיפה לבירור יעיל של מכלול המחלוקות, מעוררת הבקשה קושי כפול.

ראשית, אין מדובר כלל בייעול בירור המחלוקות כלפי המשיב, אלא בהוספת מחלוקות שכלל לא היו מתבררות אלמלא בקשת התיקון. אותן טענות ומחלוקות בקשר עם יחסי המבקש וסטמפלר. האפשרות לתיקון תביעה בצירוף נתבע הרי איננה מיועדת לאפשר בירור מחלוקות שלא היו מתבררות אלמלא התיקון.

ושנית, אפילו במבחן יעילות רחב יותר, כזה הצופה הליך נוסף ושואף למנוע את הצורך בו, לא עומד המבקש.

המבקש מצהיר במפורש כי הוא "שומר על זכותו" להעלות טענות כלפי סטמפלר "בהליך נפרד" (סעיף 32 של הבקשה). משמע, כך המבקש עצמו, הצירוף המבוקש לא יביא לחיסכון במשאבים ובירור כלל הטענות בהליך אחד.

ובכלל, אפילו המבקש אינו טוען בבקשה כי התיקון המבוקש ייעל את בירור הטענות נשוא התביעה, אלא רק טוען שלסטמפלר "חלק נכבד בנזקים" שנגרמו לו (סעיף 49 של הבקשה) וכן כי התיקון דרוש לקיומו של הליך משפטי "ראוי והוגן" (סעיף 50 בבקשת התיקון). המבקש איננו מבהיר כיצד דווקא צירוף סטפלר, קל וחומר בירור מערכת יחסיו עם המבקש, יביא לייעול בירור הטענות כלפי המשיב.

ט. ואם לא די באלו, הינה מסתבר שהתיקון המבוקש כרוך בבקשה לצירוף עילה חדשה כלפי המשיב. הטענה שלפיה המשיב בצע בצוותא עם סטמפלר עבירה של "קבלת נכסים שהושגו בעוון" ואף "קבלת דבר בתחבולה" (סעיפים 412 ו- 416 בחוק העונשין, תשל"ז-1977). המבקש איננו מבהיר כיצד טענות חדשות אלו מבססות את התביעה שהגיש כלפי המשיב, אך על פניו, כיוון שלא נטענו בכתב התביעה, נראה שבאלו ניסיון לטעון לעילת תביעה נוספת. וכידוע, תיקון אשר כרוך בהוספת עובדות ועילות חדשות לחלוטין, השונות במהותן מן הנשקף בכתב התביעה המקורי, הינו כזה יש הצדקה למניעתו (רע"א 8134/13 חברת נ.נ סלטי הנדסה וניהול פרויקטים נ' גור פינקלשטיין, [פורסם בנבו] 5.9.14, פסקה 6).

י. וכך ניתן לסכם את אשר התברר ביחס לבקשה.

המבקש עותר לצירוף נתבע ותיקון כתב התביעה גם בצירוף עילה כלפי המשיב.

בעוד התביעה מתמקדת בטענה שהכתבה, והתצהיר המצוטט בה, מהווה הוצאת לשון הרע כלפי המבקש, התיקון המבוקש מתמקד במערכת היחסים שבין המבקש לסטמפלר, ולכן ברי הדבר שהתיקון יכביד ויסרבל את בירור המחלוקות.

כך גם התברר שלא לבירור יעיל של המחלוקות כמות שהן עותר המבקש, אלא לבירור מחלוקות שלא היו מתבררות כלל אלמלא התיקון המבוקש, כאשר אפילו התקבלה הבקשה "נשמרת הזכות" להגיש תביעה נפרדת נגד סטמפלר.

ועל כל זאת יש להוסיף את התיקון שבמסגרתו גם יתווספו עילות תביעה כלפי המשיב.

לא לכך מיועדת האפשרות לתיקון כתב תביעה. לא בדרך של צירוף נתבע ולא בכלל.

8. בפירוט השתלשלות האירועים שקדמו להגשת תביעה זו בכלל ובקשה זו בפרט, צוינו הליכים משפטיים קודמים בהם נקט המבקש כלפי המשיב. התביעה הראשונה והתביעה השנייה.

המשיב רואה בהתנהלות זו בסיס לסיווג תביעה זו, לפחות תביעה זו, כתביעת השתקה. תביעה אשר תכליתה האמיתית הפעלת לחץ על המשיב כדי שיחדל מהטחת ביקורת במבקש ובהתעסקות בענייניו. טענה זו, כמובן, מחייבת בירור ולא זו העת להכריע בה.

ומאידך, כאשר מגיעה העת לבחון את האפשרות לחיוב בהוצאות בגין דחיית הבקשה, לא ניתן להתעלם מהסתכלות רחבה יותר על התנהלות הצדדים. לא ניתן להתעלם מכך שהמבקש כופה על המשיב התדיינות בסדרת תביעות והשקעת המשאבים הכרוכה בכך, מטבע הדברים.

ודוק, אפשר גם אפשר שיתברר בסופו של יום שטענות המבקש מוצדקות כולן. שאכן עוול כלפיו המשיב בעוולות שונות, בצע פרסומים שיש בהם משום לשון הרע ושאין לו הגנה בגינם. אפשר שכך יתברר, אך בינתיים ודאי שהבירור כרוך בהוצאות ניכרות ואלו יבואו בכלל חשבון בבירור בקשות כגון זו.

9. לא מצאתי ממש ביתר טענות הצדדים.

10. וכך ניתן לסכם:

המבקש עתר לתיקון כתב התביעה על דרך של צירוף נתבע ותיקון הטענות השונות, גם כלפי המשיב.

בהתאם לתקנה 49 בתקנות החדשות היה המועד האחרון להגשת הבקשה 13.3.21 (60 יום מיום הגשת כתב התשובה), אולם בקשה זו הוגשה רק ביום 10.5.21.

נוכח האיחור בהגשת הבקשה שומה היה על המבקש להקדים לה בקשה להארכת מועד, אך בקשה שכזו לא הוגשה.

במסגרת הבקשה טען המבקש שעיתוי הגשת הבקשה נבע מההחלטה שלא להביא את סטמפלר כעד בתביעה הקודמת, החלטה מיום 17.3.21, אולם לא הובא הסבר של ממש לקשר שבין החלטה זו לעיתוי הגשת הבקשה.

במצב זה, דין הבקשה דחייה כבר מהטעם שהוגשה באיחור.

לגופן של טענות, כאשר הוא עותר לתיקון כתב התביעה רבץ לפתחו של המבקש הנטל להראות כי התיקון המבוקש יביא לייעול בירור המחלוקות, כפי שהובאו בכתב התביעה המקורי. המבקש לא עמד בנטל זה, שכן התברר שהתיקון המבוקש אך יכביד על בירור המחלוקות ויסרבל אותן בצירוף טענות ומחלוקות חדשות.

11. אשר על כן אני דוחה את הבקשה.

המבקש יישא בהוצאות המשיב בגין בקשה זו, ובהתחשב במשאבים שהושקעו, במורכבות הבקשה ובהיות הבקשה נדבך בהליכים רבים המתבררים בין הצדדים, יחויב המבקש לשלם למשיב את הוצאות בקשה זו בסך של 20,000 ₪.

ניתנה היום, כ"א תמוז תשפ"א, 01 יולי 2021, בהעדר הצדדים.

רונן אילן, שופט